

Forslag

til

Lov om ændring af lov om udøvelse af lægegerning.

Fremsat den 13. januar 1970 af indenrigsministeren.

§ 1.

I lov om udøvelse af lægegerning, jfr. lov-
bekendtgørelse nr. 236 af 9. august 1955,
som ændret ved lov nr. 149 af 21. april 1965
og lov nr. 213 af 4. juni 1965, foretages føl-
gende ændringer:

1. § 2 affattes således:

„§ 2. Autorisation som læge meddeles
af sundhedsstyrelsen den, der har bestået
dansk lægevidenskabelig embedseksamen,
og som overfor et lægevidenskabeligt fakul-
tet har aflagt lægeløftet. Forinden autorisa-
tion meddeles, afgiver vedkommende en
skriftlig forsikring om samvittighedsfuldt at
ville opfylde sine pligter som læge.

Stk. 2. Reglerne for lægevidenskabelig
embedseksamen fastsættes af undervisnings-
ministeren efter forhandling med indenrigs-
ministeren.

Stk. 3. Autorisation kan ikke meddeles
den, der må antages at være farlig for sine
medmennesker under udøvelse af lægeger-
ning enten på grund af legemlige mangler
eller varig eller med mellemrum indtræ-
dende mangelfuld sjælstilstand, hvad enten
denne skyldes sygdom eller misbrug af alko-
hol, lægemidler og lignende, eller på grund af
udvist grov uduelighed. Autorisation kan
endvidere nægtes under de i straffelovens
§ 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 4. Tilladelse til at udøve virksomhed
som alment praktiserende læge meddeles
af sundhedsstyrelsen den læge, der har gen-
nemgået den i stk. 5 omhandlede uddan-
nelse eller en uddannelse, der efter sund-
hedsstyrelsens skøn kan sidestilles hermed.

Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter
efter forhandling med undervisningsministe-

Indenrigsmin. 4.B. j. nr. 540/1-2/1968.

ren nærmere regler for uddannelsen til
alment praktiserende læge. Uddannelsen,
der kan omfatte teoretiske kurser af højst
120 timers varighed, skal være lønnet og af
i alt højst 24 måneders varighed.

Stk. 6. Såfremt det er nødvendigt for at
skaffe læger adgang til den i stk. 5 nævnte
uddannelse kort efter aflagt eksamen, kan
indenrigsministeren pålægge statens og kom-
munernes sygehuse samt private sygehuse,
som modtager offentlig støtte, eller på hvilke
patienter indlægges for offentlig regning, at
modtage læger i forhold til deres behov for
lægeuddannet personale. Nærmere regler om
sådanne pålæg fastsættes af indenrigsmini-
steren efter forhandling med Københavns
magistrat, Frederiksberg kommunalbesty-
relse og Amdsrådsforeningen i Danmark, og
således, at der ikke pålægges noget sygehus
m.v. pligt til at modtage et større antal
læger end gennemsnittet af det antal, som
i de sidste 3 år har haft tilsvarende virksom-
hed på sygehuset m.v., medmindre forholdene
forandres. I tilfælde, hvor læger ikke
inden for et rimeligt tidsrum efter eksamen
kan få adgang til den kliniske uddannelse,
bemyndiges indenrigsministeren til at dis-
pensere fra de i medfør af stk. 5 fastsatte
regler“.

2. § 3 affattes således:

„§ 3. En læge, som ikke har opnået den i
§ 2, stk. 4, nævnte tilladelse, kan virke i
underordnet stilling på sygehus, som skibs-
læge eller som amanuensis hos eller midler-
tidig stedfortræder for en alment praktise-
rende læge. Indenrigsministeren kan, for så
vidt det skønnes nødvendigt for at undgå
misbrug af foranstående regel, fastsætte

begrænsninger i denne. Forinden en læge kan tiltræde en af de nævnte stillinger, skal han overfor amtslægen, i København stads-lægen, ved forevisning af autorisationsbevis godtgøre at opfylde betingelserne for stillingens overtagelse.

Stk. 2. En læge, der har opnået tilladelse i henhold til § 4, kan virke i overordnet stilling på sygehus og udøve praksis inden for sit speciale.

Stk. 3. Såfremt befolkningens behov for lægehjælp under større epidemier og lignende ikke kan fyldestgøres, kan sundhedsstyrelsen efter bemyndigelse fra indenrigsministeren meddele andre end læger midlertidig tilladelse til at udøve lægegerning.

Stk. 4. Indenrigsministeren kan under særlige omstændigheder og på nærmere angivne vilkår efter erklæring fra et lægevidenskabeligt fakultet og sundhedsstyrelsen meddele autorisation som læge og tilladelse til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge til personer, der i udlandet har erhvervet lægeuddannelse“.

3. I § 4, *stk. 1, sidste pkt.*, udgår ordene „der herom udsteder offentlig bekendtgørelse“.

4. § 4, *stk. 2*, affattes således:

„*Stk. 2.* Specialistnævnet består af 7 medlemmer, der udnævnes for 4 år ad gangen. Indenrigsministeren udnævner efter indstilling fra sundhedsstyrelsen nævnets formand, der skal være læge. Som de øvrige medlemmer af nævnet udnævner sundhedsstyrelsen efter indstilling fra de lægevidenskabelige fakulteter 2 fakultetsmedlemmer, der skal være speciallæger beskæftiget med et anerkendt speciale, og efter indstilling fra Den almindelige danske Lægeforening en sygehusoverlæge, en alment praktiserende læge, en praktiserende speciallæge og en repræsentant for de unge, endnu ikke nedsatte læger. Samtidig udnævnes suppleanter til at fungere i medlemmernes forfald. Til at vejlede nævnet ved bedømmelse af ansøgningerne udnævner sundhedsstyrelsen for 4 år ad gangen 2 speciallæger inden for hvert anerkendt speciale. Sundhedsstyrelsen kan fastsætte regler for nævnets virksomhed.“

5. § 5, *stk. 8*, ophæves.

6. § 5 f ophæves.

7. § 14, *stk. 1*, affattes således:

„I statslige og kommunale lægestillinger må kun ansættes autoriserede læger, og besættelse af sådanne lægestillinger sker efter forudgående offentligt opslag. Inden en stilling som ledende læge ved sygehus eller anden større helbredelsesinstitution besættes, skal der indhentes en udtalelse fra sundhedsstyrelsen om, hvilke ansøgere der er kvalificerede til stillingen. Forinden denne udtalelse afgives, indhenter sundhedsstyrelsen en sagkyndig vurdering af ansøgernes kvalifikationer. Til at afgive denne vurdering vælger hvert af de lægevidenskabelige selskaber for 4 år ad gangen et råd på 3 medlemmer, af hvilke mindst 1 medlem skal have tjenestested uden for Stor-København“.

8. Som § 28 indsættes:

„§ 28. Sundhedsstyrelsen giver offentlig meddelelse om autorisationer og tilladelser samt fratagelser og fraskrivelser i medfør af kapitel I. Meddelelse om bortfald og gen-erhvervelse af retten til at ordinere euforiserende stoffer gives til landets apotekere og embedslæger.“

§ 2.

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 1970.

Stk. 2. Tidligere meddelte autorisationer til at udøve selvstændig virksomhed (erhverv) som fødselshjælper og læge ligestilles med tilladelse i henhold til den i § 1, nr. 1, indeholdte affattelse af § 2, *stk. 4*, i lov om udøvelse af lægegerning.

Stk. 3. Læger, der har aflagt lægevidenskabelig embedseksamen efter bestemmelserne i kongelig anordning nr. 275 af 26. august 1954 om den lægevidenskabelige embedseksamen ved Københavns og Århus universiteter med senere ændringer, skal inden for 5 år efter bestået eksamen have ret til at opnå autorisation til at udøve selvstændig virksomhed (erhverv) som fødselshjælper og læge efter de hidtil gældende regler.

§ 3.

Loven gælder ikke for Færøerne, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft på øerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Et i 1962 af de lægevidenskabelige fakulteter ved Københavns og Århus universiteter nedsat udvalg med den opgave at overveje og over for fakulteterne at fremkomme med forslag om eventuelle ændringer af lægeuddannelsen i Danmark afgav betænkning i 1964. Betænkningen indeholder forslag til en ny studieordning, der tilsigter at etablere en fælles grunduddannelse, normeret til 6 år mod hidtil 6½-7 år, for alle medicinske kandidater, hvis fremtidige virke herefter forudsættes baseret på en systematisk efteruddannelse.

I betænkningen er særlig opmærksomhed henledt på uddannelsen til praktiserende læge. Betænkningen foreslår som betingelse for at udøve virksomhed som alment praktiserende læge, at den nuværende obligatoriske sygehustjeneste på 12 måneder, jfr. § 2, stk. 6, i lov om udøvelse af lægegerning, erstattes af en 2-årig klinisk uddannelse og en 2-måneders kursusuddannelse på universiteterne, omfattende dels teoretisk undervisning dels kombineret teoretisk og klinisk undervisning.

Ved kgl. anordning nr. 296 af 26. juni 1967 er der givet nye regler om lægevidenskabelig embedseksamen ved Københavns og Århus universiteter, og undervisningsministeriets bekendtgørelse nr. 300 af 29. juni 1967 indeholder nærmere forskrifter om overgang mellem de nye regler og det ved kgl. anordning nr. 275 af 26. august 1954 med senere ændringer fastlagte studium.

En ændring af den gældende lægelovs kapitel I er herefter nødvendig, og indenrigsministeriet har ment, at der på indeværende tidspunkt alene bør foretages de af ovenstående nødvendiggjorte ændringer samt en ændring dels af § 4 om speciallægenævnets sammensætning m.v. dels af § 14, stk. 1, om afgivelse af udtalelse fra sundhedsstyrelsen ved besættelse af stillinger som ledende læge ved sygehuse.

Forslaget er forhandlet med undervisningsministeriet, de lægevidenskabelige fakulteter ved de 3 universiteter, rigshospitalet, socialministeriet, Den almindelige danske Lægeforening, Foreningen af yngre Læger, Sygehusforeningen i Danmark, Amtsrådsforeningen i Danmark, Den danske Købstadforening, Københavns magistrat, Frederiksberg kommunalbestyrelse, Direktoratet for Statshospitalet, sundhedsstyrelsen samt sygehusrådet.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Efter den gældende lovs § 2 meddeles autorisation som læge efter begæring den, der har bestået dansk lægevidenskabelig embedseksamen, og som overfor det lægevidenskabelige fakultet har aflagt lægeløftet og afgivet skriftlig forsikring om samvittighedsfuldt at ville opfylde sine pligter som læge (såkaldt A-autorisation). For at kunne udøve selvstændig virksomhed (erhverv) som fødselshjælper og læge udkræves en yderligere autorisation (såkaldt B-autorisation), der meddeles, efter at lægen har gennemgået den i § 2, stk. 6, nævnte praktiske uddannelse, jfr. nærmere indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 24 af 3. februar 1965.

Det foreslås, at B-autorisation afløses af en tilladelse til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge. Herved opnås ligestilling med virksomheden som speciallæge, der ifølge § 4 forudsætter en tilladelse.

Som betingelse for meddelelse af tilladelse til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge foreslås i overensstemmelse med en af Den almindelige danske Lægeforenings uddannelseskomité i januar 1968 afgivet indstilling en uddannelse af højst 24 måneders varighed, inklusive et teoretisk kursus af højst 120 timers varighed. Nærmere regler for uddannelsen vil blive fastlagt i en af indenrigsministeriet efter forhandling med undervisningsministeriet udstedt bekendtgørelse.

I tilknytning til forslaget § 2, stk. 6, der i sit reelle indhold er uændret fra bestemmelserne i den nugældende lovs § 2, stk. 6, 3.-5. pkt., har Sygehusforeningen i Danmark udtrykt tvivl overfor, om sygehuse har praktisk mulighed for at modtage det store antal kandidater, som forventes at tage lægeeksamen i de nærmest kommende år. Der er herved henvist til, at en af sundhedsstyrelsen foretaget opgørelse, der dog ifølge sagens natur er behæftet med nogen usikkerhed, viser, at den voksende tilgang af lægevidenskabelige kandidater, den nye studieplans forudsætning om kortere studietid samt obligatorisk 2-årig — i stedet for som hidtil 1-årig — uddannelse under sygehusansættelse forud for nedsættelse i praksis vil nødvendiggøre, at antallet af reservelægestillinger til dette formål må forøges med ca. 200 til ca. 750 fra 1968 til sommeren

1971. Sygehusforeningen, der i øvrigt kan tiltræde, at uddannelsen til alment praktiserende læge gøres 2-årig, og at den — som hidtil turnustjenesten — finder sted på sygehusene, har gjort gældende, at det ikke er sikkert, at disse nye stillinger vil være nødvendige for det kliniske arbejde, hvorfor man vil kunne befrygte, at en del sygehuse vil søge at undgå disse nynormeringer ved at besætte de underordnede lægestillinger med læger uden forudgående eller kun ganske kortvarig forudgående sygehus-tjeneste. Dette kan bevirke en uønskelig forrykkelse af balancen i lægestabenes opbygning.

Københavns og Frederiksberg kommuner har for deres vedkommende taget forbehold med hensyn til oprettelse af stillinger, for hvilke der ikke foreligger arbejds-mæssigt behov på hospitalerne.

Efter indenrigsministeriets opfattelse må de vanskeligheder på dette punkt, som måtte opstå, søges løst gennem de i § 2, stk. 6, forudsatte forhandlinger, hvorved bemærkes, at det er tanken til udarbejdelse af en halvårlig oversigt over de sygehusafdelinger, på hvilke den 2-årige kliniske uddannelse kan godkendes erhvervet, at nedsætte et udvalg med repræsentanter bl. a. for de sygehusejende myndigheder.

Sygehusforeningen og Frederiksberg kommune har endvidere under de om sagen førte forhandlinger gjort gældende, at det ikke uden udtrykkelig lovhjemmel vil kunne pålægges sygehusene at yde orlov med løn til de uddannelsessøgende læger under deres deltagelse i det teoretiske kursus, der antagelig vil blive tilrettelagt i internatform som f. eks. 2 kurser af hver 1 uges varighed.

Sygehusrådet har udtalt, at rådet principielt anser spørgsmålet om den i forslaget § 2, stk. 5, nævnte uddannelse for at være sygehusene uvedkommende, medmindre der bliver indgået en aftale herom mellem sygehusenes og lægernes organisationer.

Efter indenrigsministeriets opfattelse må der for det samlede sygehusvæsen såvel som for samfundet i dets helhed ligge en betydelig interesse i en forbedring af den alment praktiserende læges uddannelse, idet dette i ikke uvæsentlig grad gennem undgåede indlæggelser vil kunne medvirke til at nedbringe sygehusenes udgifter. Efter fradrag af refusion i medfør af sygehusloven anslås sygehusenes udgifter til aflønning af læger under teoretiske kurser på 2×1 uge til 400-450.000 kr. årligt. Indenrigsministeriet har derfor ikke ment at kunne medvirke til indgåelse af en aftale om en refusionsordning mellem stat og kommuner på dette specielle område. Problemer, som måtte opstå som følge af, at lønudgifterne også under kursustiden afholdes af sygehusene, må efter indenrigsministeriets opfattelse henvises til eventuelle senere forhandlinger om en re-

vision af den fastlagte byrde- og opgavefordeling mellem stat og kommuner.

Forslagets § 2, stk. 5, er derfor formuleret således, at det dels — ligesom den gældende lovs § 2, stk. 6, — bestemmer, at selve den kliniske tjeneste i uddannelses-tiden skal være lønnet, jfr. § 1, stk. 4, i indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 24 af 3. februar 1965 om den i § 2, stk. 6, i lov om udøvelse af lægegerning omhandlede obligatoriske sygehus-tjeneste for lægevidenskabelige kandidater, dels at denne aflønning også omfatter de tidsrum, hvori den teoretiske undervisning foregår.

Udgifterne i forbindelse med afholdelsen af det teoretiske kursus, der efter et foreløbigt løseligt skøn er anslået til 250-300.000 kr. årligt, forudsættes afholdt af staten over finanslovs-konto § 13.8.01.62.03. Undervisning af uddannelsessøgende læger.

Til nr. 2.

En tilladelse til i medfør af § 4 at betegne sig som speciallæge medfører ikke ret til at udøve selvstændig virksomhed som alment praktiserende læge, medmindre tillige den i § 2, stk. 4, nævnte tilladelse opnås. En speciallæge vil derimod ifølge bestemmelsen i forslaget § 3, stk. 2, kunne virke i overordnet stilling på et sygehus og udøve praksis inden for sit speciales rammer.

Til nr. 3, 5, 6 og 8.

Bestemmelserne i den gældende lovs § 2, stk. 4, § 4, stk. 1, § 5, stk. 8, og § 5f, foreslås samlet under een bestemmelse, hvilket ikke tilsigter nogen ændring af den gældende praksis.

Til nr. 4.

Efter den gældende § 4, stk. 2, består specialist-nævnet af 6 medlemmer, der udnævnes af sundhedsstyrelsen. Antallet af nævnsmedlemmer foreslås udvidet med 1, således at en formand, der skal være læge, udnævnes af indenrigsministeren. Det foreslås samtidig, at de lægevidenskabelige fakulteter indstiller 2 medlemmer mod hidtil 1, således at antallet af praktiserende læger i nævnet indskrænkes til 1.

Efter nyere lovgivningspraksis tages der ikke i lovtæksten stilling til spørgsmålet om eventuel honorering af nævnsmedlemmer. Derfor foreslås det, at bestemmelsen i § 4, stk. 2, næstsidste punktum, om aflønning af nævnets medlemmer udtages.

Til nr. 7.

Årsagen til, at man foreslår en ændret karakteri-

stik af de af bestemmelsen omhandlede institutioner, er dels redaktionel, dels at den hidtidige formulering udtrykkelig undtog rigshospitalet og efter sit indhold ikke omfattede f. eks. åndssvageanstalter og revalideringsklinikker. For rigshospitalets vedkommende findes den hidtidige undtagelsesbestemmelse ikke længere rationel, idet et stigende antal overordnede lægestillinger ved rigshospitalet ikke er forbundet med professorater og derfor ikke underkastes professorbedømmelse, hvortil kommer, at ansøgninger om overlægestillinger ved alle andre undervisningssygehuse stedse har været forelagt sundhedsstyrelsen og de i henhold til lægelovens § 14 udnævnte råd, uanset om stillingernes indehavere i forbindelse med udnævnelsen eller senere ansættes som professor.

Forslaget om ophævelse af rigshospitalets hidtidige særstilling har fundet tilslutning hos Sygehusforeningen i Danmark og Københavns kommune, der under hensyn til afdelingernes kliniske funktioner finder det ønskeligt, at overlægestillingerne ved universitetssygehuse bedømmes på samme måde som ansøgere til andre overlægestillinger.

Sygehusrådet har tiltrådt det foreliggende forslag.

Undervisningsministeriet har under henvisning til indhentede erklæringer fra Københavns universitets lægevidenskabelige fakultet, rigshospitalets lægeråd og rigshospitalets direktion udtalt, at man ikke kan tiltræde forslaget, og har herunder henvist dels til, at samtlige ansøgere til stillinger som overlæger og assisterende overlæger ved rigshospitalet bliver gjort til genstand for en indgående behandling i lægerådet efter forudgående bedømmelse i et dertil nedsat udvalg, dels til at der bør være mulighed for på nogle få store hospitaler at udvikle specialer, som endnu ikke forekommer i den officielle specialefor-tegnelse, og mulighed for at give faste stillinger til personer, der opdyrker et sådant speciale.

Det lægevidenskabelige fakultet ved Århus universitet, der principielt finder § 14-bedømmelse af ansøgere til overlægestillinger, hvortil er knyttet ordinære professorater, overflødig, har lagt hovedvægten på gennemførelsen af ensartede regler ved samtlige undervisningssygehuse, og vil derfor ikke modsætte sig forslaget, såfremt der fra anden side anføres tungtvejende grunde for det.

Det natur- og lægevidenskabelige fagråd ved Odense universitet har udtalt, at man anser den i

§ 14 foreskrevne kvalifikationsbedømmelse for at udgøre en væsentlig garanti for sagligt rigtige overlægeansættelser og ser ingen nævneværdige administrative ulemper forbundet med dens fortsatte beståen.

Efter indenrigsministeriets opfattelse er det af væsentlig betydning, at der gælder ensartede regler på dette område. Man deler ikke den fremførte frygt for, at en § 14-bedømmelse, der ikke er bindende for den ansættende myndighed, af de kliniske kvalifikationer for samtlige ansøgere til ledende stillinger skal kunne hæmme udviklingen af nye specialer, jfr. også de nævnte udtalelser fra Århus og Odense universiteter.

De øvrige ændringer tilsigter kun en ajourføring og modernisering af den gældende lovs § 14, stk. 1, 4.-7. punktum under henvisning til, at der nu eksisterer lægevidenskabelige selskaber for samtlige anerkendte specialer.

Til § 2.

Efter § 23 i kgl. anordning nr. 296 af 26. juni 1967 om lægevidenskabelig embedseksamen ved Københavns og Århus universiteter afholdes sidste eksamen efter kgl. anordning nr. 275 af 26. august 1954 med senere ændringer i sommerterminen 1974. Efter § 4 i undervisningsministeriets bekendtgørelse nr. 300 af 29. juni 1967 om overgangsbestemmelser for lægevidenskabelig embedseksamen ved Københavns og Århus universiteter afholdes afsluttende eksamen efter bestemmelserne i kgl. anordning nr. 296 af 26. juni 1967 første gang i sommeren 1970. De lægevidenskabelige kandidater, der har aflagt eksamen efter de nye bestemmelser, skal for at kunne få tilladelse til at virke som alment praktiserende læge gennemgå den i forslagets § 2, stk. 5, nævnte uddannelse, medens der for de kandidater, der aflægger eksamen efter de ældre bestemmelser, åbnes mulighed for at vælge, efter hvilke regler de vil opnå en sådan tilladelse, dog længst inden for et tidsrum af 5 år efter bestået eksamen. De sidste autorisationer til at udøve selvstændig virksomhed (erhverv) som fødsels-hjælper og læge vil herefter kunne meddeles i sommeren 1979.

Under henvisning hertil skal loven træde i kraft inden sommereksamen 1970. Ikrafttrædelsestidspunktet foreslås fastsat til 1. april 1970.

Bilag.

Sammenstilling af bestemmelserne i forslag til lov om ændring af lov om udøvelse af lægegerning og dertil svarende bestemmelser i lov om udøvelse af lægegerning.

Lovforslaget.

§ 2. Autorisation som læge meddeles af sundhedsstyrelsen den, der har bestået dansk lægevidenskabelig embedseksamen, og som overfor et lægevidenskabeligt fakultet har aflagt lægeløftet. Forinden autorisation meddeles, afgiver vedkommende en skriftlig forsikring om samvittighedsfuldt at ville opfylde sine pligter som læge.

Stk. 2. Reglerne for lægevidenskabelig embedseksamen fastsættes af undervisningsministeren efter forhandling med indenrigsministeren.

Stk. 3. Autorisation kan ikke meddeles den, der må antages at være farlig for sine medmennesker under udøvelse af lægegerning *enten* på grund af legemlige mangler eller varig eller med mellemrum indtrædende mangelfuld sjælstilstand, hvad enten denne skyldes sygdom eller misbrug af alkohol, lægemidler og lignende, *eller* på grund af udvist grov uduelighed. Autorisation kan endvidere nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 4. Tilladelse til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge meddeles

Gældende lov.

§ 2. Autorisation som læge meddeles efter begæring den, der har bestået dansk lægevidenskabelig embedseksamen, og over for det lægevidenskabelige fakultet har aflagt lægeløftet. Autorisation til at udøve selvstændig virksomhed (erhverv) som fødselshjælper og læge meddeles efter begæring den læge, der har gennemgået klinisk kursus i fødselsvidenskab og efter eksamen har gjort tjeneste som lægekandidat på et sygehus, jfr. stk. 6.

Stk. 2. Autorisation kan dog ikke meddeles den, der må antages at være farlig for sine medmennesker under udøvelse af lægegerning *enten* på grund af legemlige mangler eller varig eller med mellemrum indtrædende mangelfuld sjælstilstand, hvad enten denne skyldes sygdom eller misbrug af alkohol, morfin, kokain og deslige, *eller* på grund af udvist grov uduelighed. Autorisation kan endvidere nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 3. Forinden autorisation som læge meddeles, afgiver vedkommende — efter en af indenrigs- og boligministeren fastsat formular — en skriftlig forsikring om, at han samvittighedsfuldt vil opfylde sine pligter som læge.

Stk. 5. Reglerne for lægevidenskabelig embedseksamen fastsættes ved en gennem undervisningsministeriet efter stedfunden forhandling med indenrigs- og boligministeriet udvirket kgl. anordning.

Lovforslaget.

af sundhedsstyrelsen den læge, der har gennemgået den i stk. 5 omhandlede uddannelse eller en uddannelse, der efter sundhedsstyrelsens skøn kan sidestilles hermed.

Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med undervisningsministeren nærmere regler for uddannelsen til alment praktiserende læge. Uddannelsen, der kan omfatte teoretiske kurser af højst 120 timers varighed, skal være lønnet og af i alt højst 24 måneders varighed.

Stk. 6. Såfremt det er nødvendigt for at skaffe læger adgang til den i stk. 5 nævnte uddannelse kort efter aflagt eksamen, kan indenrigsministeren pålægge statens og kommunernes sygehuse samt private sygehuse, som modtager offentlig støtte, eller på hvilke patienter indlægges for offentlig regning, at modtage læger i forhold til deres behov for lægeuddannet personale. Nærmere regler om sådanne pålæg fastsættes af indenrigsministeren efter forhandling med Københavns magistrat, Frederiksberg kommunalbestyrelse og Amdsrådsforeningen i Danmark, og således, at der ikke pålægges noget sygehus m.v. pligt til at modtage et større antal læger end gennemsnittet af det antal, som i de sidste 3 år har haft tilsvarende virksomhed på sygehuset m.v., medmindre forholdene forandres. I tilfælde, hvor læger ikke inden for et rimeligt tidsrum efter eksamen kan få adgang til den kliniske uddannelse, bemyndiges indenrigsministeren til at dispensere fra de i medfør af stk. 5 fastsatte regler.

§ 3. En læge, som ikke har opnået den i § 2, stk. 4, nævnte tilladelse, kan virke i underordnet stilling på sygehus, som skibslæge eller som amanuensis hos eller midlertidig stedfortræder for en alment praktise-

Gældende lov.

Stk. 6. Der fastsættes af indenrigs- og boligministeren efter forhandling med undervisningsministeren nærmere regler for den i stk. 1 omhandlede praktiske uddannelse, herunder om, ved hvilke sygehuse m.v. tjenesten som lægekandidat — der skal omfatte såvel medicinsk som kirurgisk hospitalstjeneste — kan foregå, samt om, hvorledes udtagelsen og fordelingen af lægekandidater til de enkelte sygehuse kan finde sted. Tjenesten som lægekandidat, der skal være lønnet, kan ikke forlanges udstrakt ud over 12 måneder. Såfremt det er nødvendigt for at skaffe de lægevidenskabelige kandidater adgang til denne tjeneste kort efter eksamen, kan indenrigs- og boligministeren pålægge statens og kommunernes sygehuse samt private sygehuse, som modtager offentlig støtte, eller på hvilke patienter indlægges for offentlig regning, at modtage lægekandidater i forhold til deres behov af lægeuddannet personale. Nærmere regler om sådanne pålæg til sygehuse m.v. om modtagelse af lægekandidater fastsættes af indenrigs- og boligministeren efter forhandling med Københavns magistrat, Frederiksberg kommunalbestyrelse, amtsrådsforeningen og købstadsforeningen og således, at der ikke pålægges noget sygehus eller lignende anstalt pligt til at modtage et større antal lægekandidater end gennemsnittet af det antal, som i de sidste 3 år har haft tilsvarende virksomhed på sygehuset eller anstalten, medmindre forholdene forandres, f. eks. ved væsentlig forøgelse af sengeantallet. I tilfælde, hvor lægevidenskabelige kandidater ikke inden for et rimeligt tidsrum efter eksamen kan få adgang til at forrette den lovpligtige sygehustjeneste, bemyndiges indenrigs- og boligministeren til at dispensere fra reglerne om den i stk. 1 omhandlede praktiske uddannelse.

§ 3. Den, der har autorisation som læge, men endnu ikke har gennemgået den i § 2, stk. 1, foreskrevne praktiske uddannelse, kan virke i underordnet lægestilling på sygehus, som skibslæge eller som amanuensis

Lovforslaget.

rende læge. Indenrigsministeren kan, for så vidt det skønnes nødvendigt for at undgå misbrug af foranstående regel, fastsætte begrænsninger i denne. Forinden en læge kan tiltræde en af de nævnte stillinger, skal han overfor amtslægen, i København stads-lægen, ved forevisning af autorisationsbevis godtgøre at opfylde betingelserne for stillingens overtagelse.

Stk. 2. En læge, der har opnået tilladelse i henhold til § 4, kan virke i overordnet stilling på sygehus og udøve praksis inden for sit speciale.

Stk. 3. Såfremt befolkningens behov for lægehjælp under større epidemier og lignende ikke kan fyldestgøres, kan sundhedsstyrelsen efter bemyndigelse fra indenrigsministeren meddele andre end læger midlertidig tilladelse til at udøve lægegerning.

Stk. 4. Indenrigsministeren kan under særlige omstændigheder og på nærmere angivne vilkår efter erklæring fra et lægevidenskabeligt fakultet og sundhedsstyrelsen meddele autorisation som læge og tilladelse til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge til personer, der i udlandet har erhvervet lægeuddannelse.

§ 4, *stk. 2.* Specialistnævnet består af 7 medlemmer, der udnævnes for 4 år ad gangen. Indenrigsministeren udnævner efter indstilling fra sundhedsstyrelsen nævnets formand, der skal være læge. Som de øvrige medlemmer af nævnet udnævner sundhedsstyrelsen efter indstilling fra de lægevidenskabelige fakulteter 2 fakultetsmedlemmer, der skal være speciallæger beskæftiget med et anerkendt speciale, og efter indstilling fra Den almindelige danske Lægeforening en sygehusoverlæge, en alment praktiserende læge, en praktiserende speciallæge og en repræsentant for de unge, endnu ikke nedsatte læger. Samtidig udnævnes suppleanter til at fungere i medlemmernes forfald. Til at vejlede nævnet ved bedømmelse af ansøgningerne udnævner sundhedsstyrelsen for

Gældende lov.

hos eller midlertidig stedfortræder for en praktiserende læge. Indenrigs- og boligministeren kan, for så vidt det skønnes nødvendigt for at undgå misbrug af foranstående regel, fastsætte begrænsninger i denne. Forinden en person kan tiltræde en af de nævnte stillinger, skal han over for amtslægen (i København stads-lægen) godtgøre ved forevisning af bevis for autorisation som læge, jfr. § 2, stk. 1, 1. punktum, at opfylde betingelserne for stillingens overtagelse.

Stk. 2. Såfremt befolkningens behov for lægehjælp under større epidemier ikke kan fyldestgøres af de autoriserede læger, kan sundhedsstyrelsen efter bemyndigelse fra indenrigs- og boligministeren meddele personer, der ikke opfylder de i § 2, stk. 1, 2. punktum, foreskrevne betingelser, midlertidig tilladelse til at udøve lægegerning.

Stk. 3. Indenrigs- og boligministeren kan under særlige omstændigheder efter erklæring fra det lægevidenskabelige fakultet og sundhedsstyrelsen give personer, der ikke fyldestgør betingelserne for at opnå de i § 2, omtalte autorisationer, men som i udlandet har erhvervet en tilsvarende uddannelse, tilladelse til at betegne sig som læge og til at udøve lægegerning her i landet.

§ 4, *stk. 2.* Der oprettes ved sundhedsstyrelsens foranstaltning et specialistnævn, bestående af 6 på 4 år udnævnte medlemmer, nemlig et medlem af det lægevidenskabelige fakultet, der skal være lærer i en praktisk disciplin, en praktiserende speciallæge, en hospitalsoverlæge, en praktiserende læge i København, en praktiserende læge i provinsen med landpraksis og en repræsentant for de unge, endnu ikke nedsatte læger. Der udnævnes samtidig suppleanter til at fungere i medlemmernes forfald. Til at vejlede nævnet ved bedømmelsen af ansøgningerne udpeger sundhedsstyrelsen for 4 år ad gangen 2 speciallæger inden for hvert anerkendt speciale. Nævnets forretningsorden fastsættes ved en instruks. Nævnets medlemmer, suppleanter og tilforordnede, der

Lovforslaget.

4 år ad gangen 2 speciallæger inden for hvert anerkendt speciale. Sundhedsstyrelsen kan fastsætte regler for nævnets virksomhed.

§ 14. I statslige og kommunale lægestillinger må kun ansættes autoriserede læger, og besættelse af sådanne lægestillinger sker efter forudgående offentligt opslag. Inden en stilling som ledende læge ved sygehus eller anden større helbredelsesinstitution besættes, skal der indhentes en udtalelse fra sundhedsstyrelsen om, hvilke ansøgere der er kvalificerede til stillingen. Forinden denne udtalelse afgives, indhenter sundhedsstyrelsen en sagkyndig vurdering af ansøgernes kvalifikationer. Til at afgive denne vurdering vælger hvert af de lægevidenskabelige selskaber for 4 år ad gangen et råd på 3 medlemmer, af hvilke mindst 1 medlem skal have tjenestested uden for Stor-København.

§ 23. Sundhedsstyrelsen giver offentlig meddelelse om autorisationer og tilladelser samt fratagelser og fraskrivelser i medfør af kapitel I. Meddelelse om bortfald og generhvervelse af retten til at ordinere euforiserende stoffer gives til landets apotekere og embedslæger.

Gældende lov.

afgår efter tur efter den orden, der fastsættes i instruksen, er ulønnede; dog udreder sundhedsstyrelsen rejsegodtgørelse til udenbysboende. Ændring i specialistnævnets sammensætning kan foretages af indenrigs- og boligministeren, såfremt nævnet selv indstiller, at en sådan foretages.

§ 14. I statslige og kommunale lægestillinger må kun ansættes autoriserede læger, og besættelse af sådanne stillinger sker efter forudgående offentligt opslag. Inden besættelse sker af stillinger som ledende læge ved statens sygehuse — rigshospitalet dog undtaget —, ved kommunernes sygehuse samt ved private sygehuse, der modtager offentlig støtte, eller på hvilke patienter indlægges for offentlig regning, skal der indhentes en udtalelse fra sundhedsstyrelsen om, hvilke ansøgere der er kvalificerede til vedkommende stilling. Forinden denne udtalelse afgives, skal sundhedsstyrelsen indhente en sagkyndig vurdering af ansøgernes kvalifikationer. Til at afgive den sagkyndige vurdering udnævnes 2 på 4 år valgte råd, hvert med 3 medlemmer; det ene råd vælges af Dansk kirurgisk Selskab; mindst det ene af rådets medlemmer skal have bopæl uden for Storkøbenhavn. Det andet vælges af Dansk Selskab for intern Medicin; mindst det ene af rådets medlemmer skal have bopæl uden for Storkøbenhavn. Drejer det sig om andre specialer, skal de respektive videnskabelige selskaber spørges. Medlemmerne af disse råd er ulønnede, dog udreder sundhedsstyrelsen rejsegodtgørelse til udenbysboende.

§ 2, stk. 4. Sundhedsstyrelsen udsteder offentlig bekendtgørelse om autorisationerne.

§ 4, stk. 1, 3. pkt. Efter indstilling af specialistnævnet meddeles tilladelsen af sundhedsstyrelsen, der herom udsteder offentlig bekendtgørelse.

§ 5, stk. 8. Når en læge — midlertidigt eller endeligt — fortaber retten til at udøve lægegerning, udsteder sundhedsstyrelsen offentlig bekendtgørelse derom.

*Lovforslaget.**Gældende lov.*

§ 5f. Sundhedsstyrelsen giver samtlige apotekere meddelelse om bortfald og gen-
erhvervelse af retten til at ordinere euforise-
rende stoffer.